

РЕШЕНИЕ

№ 7304

гр. София, 03.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 24.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **10033** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл.68, ал. 6 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на К. Д. Ц., от [населено място], чрез адв.И. И. , със съдебен адрес [населено място] ,ул. К. Б. I, № 11а, срещу Заповед №3286з - 3086/28.08.2023г. на директора на Главна дирекция "Национална полиция"МВР, с която е отказано снемане на полицейска регистрация №13107/27.03.2003г., извършена в ОДМВР Г. на К. Д. Ц..

В жалбата се излагат доводи за неправилно приложение на закона и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че не са спазени изискванията на Наредбата за реда за извършването и снемането на полицейска регистрация, Закона за защита на личните данни и Регламент (ЕС) 2016/679 и Директива (ЕС) 2016/680 на ЕП и Съвета. Заповедта е необоснована и постановена при непълнота на доказателствата. Неправилно решаващият орган е приел, че реабилитацията не е основание за заличаване на полицейската регистрация. Нарушени са чл.13 и 14 от Директива (ЕС) 2016/680 и чл.46 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/ тъй като неоснователно продължава обработката на личните данни на Ц..

В проведените открити заседания жалбоподателят редовно призован не се явява. Не се явява и представителя му по пълномощие адв. И. И., който в дадения от съда срок излага доводи за основателността на жалбата в писмени бележки. Претендира отмяна на оспорения акт и присъждане на разноски по делото.

Ответникът, в хода на процеса се представлява от юрк. П., който оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано въз основа на постъпили в ГД“НП“ чрез СДВР две писмени заявления, подадени от К. Д. Ц. - с вх.рег. № 338200-4096 от 24.02.2023г.и вх. рег.№ 3382205-1/27.02.2023г. по регистъра на 07 РУ –СДВР за снемане на полицейски регистрации, извършени му през 1997 в [населено място] за деяние по чл.333 от НК,по давност, през 2003г. в [населено място] за деяние по чл.339 от НК,тъй като е реабилитиран и през 2007г. в [населено място] за деяние по чл.214 от НК ,тъй като е признат за невиновен. Извършена е проверка в ОДМВР В.,ОДМВР Г. и ГДНП, при която е установено, че на жалбоподателя не са извършвани полицейски регистрации през 1997 в [населено място] за деяние по чл.333 от НК и такива в [населено място] за деяние по чл.214 от НК.

Установено е, че оспорваният Ц. има извършена в ОДМВР Г. полицейска регистрация № 13107 от 27.03.2003г. за деяние по чл.339,ал.2/незаконно притежание на оръжие и боеприпаси/ от НК, по ЗМ № 60/2003г. С присъда от 11.05.2004г. на РС Габрово ,постановена по нохд № 686/2003г. РС Габрово признава оспорваният Ц. за виновен за извършено престъпление по чл.339,ал.2,пр.2 и пр.6 ,вр. ал.1 от НК ,и му е наложено наказание „лишаване от свобода“, за срок от четири години и шест месеца. Присъдата е обжалвана пред ОС Габрово, който с решение № 375/02.11.2005г.,постановено по внохд № 384/2004г. е потвърдил първоинстанционния съдебен акт. Решението на въззивния съд е обжалвано пред ВКС ,който с окончателно решение № 583/14.09.2006г., постановено по кнд № 26/2006г., оставя в сила решение № 375 от 02.11.2005г. на ОС Габрово по внохд № 384/2004г. Не е спорно, че с определение № 151 от 18.03.2004г. ,постановено по чнд № 64/2019г. ,влязло в сила на 26.03.2019г. жалбоподателят К. Д. Ц. е реабилитиран на основание чл.87,ал.1 от НК.

Установява се, че от директора на ОД МВР Г. до ответника е постъпило мотивирано предложение, рег. № 264р-7725 от 22.05.2023г. да бъде направен отказ за снемане на полицейска регистрация на К. Д. Ц. направена в РУ Г. с № 13107/27.03.2003г. ,поради липса на предпоставките по чл.68,ал.6 ЗМВР и чл.21,ал.1 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация на Министерство на вътрешните работи.

На 28.08.2023г. ответникът издава оспорената заповед №3286з - 3086/28.08.2023г., с която отказва снемането на полицейската регистрация № 13107 от 27.03.2003г. на ОДМВР Г. ,извършена на К. Д. Ц. ,ЕГН [ЕГН], предвид че не са налице предпоставките по чл.68,ал.6 от ЗМВР за снемане на полицейска регистрация. Заповедта е съобщена на жалбоподателя на 04.10.2024г.,като му е връчен препис от същата.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения четиринадесетдневен срок по чл.149, ал.1 АПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт.

Разгледана по същество същата е основателна.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган в кръга на предоставените му правомощия съгласно чл.68, ал.6 от ЗМВР. Съгласно тази разпоредба полицейската регистрация се сменя /респ. се отказва снемане/ въз основа на писмена заповед на администратора на лични данни или на оправомощени от него длъжностни лица. Администратор на лични данни по смисъла на ЗЗЛД е министърът на вътрешните работи, съгласно чл.29 ал.1 от ЗМВР. Чл.21, ал.1 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация /НРИСПР/ определя, че полицейската регистрация се сменя или снемането ѝ се отказва с писмена заповед на министъра на вътрешните работи или оправомощени от него длъжностни лица. Видно от представената и неоспорена по делото заповед № 8121з-267/10.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи последният, на основание чл.68 ал.6 във вр. чл.29 ал.1 и чл.33 т.9 от ЗМВР е оправомощил директора и заместник директорите на Главна дирекция "Национална полиция" да издават заповеди за снемане или за отказ за снемане на полицейска регистрация. В случая заповедта е подписана от директора на ГД „Национална полиция“ главен комисар А. И..

Оспорената заповед е издадена в предписаната от закона форма и съдържание по чл.59 ал.2 от АПК и при издаването ѝ не са допуснати нарушения на административно-процесуалните правила, установени в чл.19 от НРИСПР, които да обуславят нейната отмяна.

По фактите страните не спорят. Спорът е правен и е свързан с материалната законосъобразност на оспорената заповед на директора на Главна дирекция "Национална полиция".

В чл. 25, ал. 1 ЗМВР е предвидено, че за изпълнение на дейностите си органите на МВР могат да обработват лични данни. Органите на МВР могат да обработват и лични данни, получени от други органи, за целите, за които са предоставени, както и за защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и противодействие на престъпността. Тези данни се препредават само с разрешение на органа, който ги е предоставил. Обработването на лични данни се осъществява при условията и по реда на този закон, на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ, L 119/1 от 4 май 2016 г.), наричан по-нататък "Регламент (ЕС) 2016/679" и на Закона за защита на личните данни – чл. 25, ал. 2 и 3 ЗМВР.

В чл. 26, ал. 1 ЗМВР са предвидени правомощията на органите на МВР при обработване на лични данни, свързано с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство. Изрично в чл. 26, ал. 2 е предвидено, че сроковете за съхранение на данните по ал. 1 или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им се определят от министъра на вътрешните работи. Тези данни се изтриват и в изпълнение на съдебен акт или решение на Комисията за защита на личните данни.

Съгласно чл. 27 ЗМВР данните от полицейската регистрация на лицата, извършена на основание чл. 68 , се използват само за защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред.

В чл. 1 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г. е предвидено, че с тази инструкция

се уреждат сроковете за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи (МВР) във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер.

В чл. 3 от същата инструкция са посочени обстоятелствата, при настъпването на които се заличават личните данни на лица, които са събрани и обработвани във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер.

Сред тях не е осъждането, вкл. настъпилата реабилитацията, както е правилно е посочил и ответника в оспорения акт.

В чл. 4 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г. е предвидено, че личните данни на пострадало лице, обработвани в информационни фондове на МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер, се заличават при настъпване на смърт на лицето, но не по-рано от 10 години от датата на въвеждането им във фондовете на МВР.

В Решение от 30 януари 2024 г на Съда на Европейския съюз (СЕС) по дело С-118/22 е посочено, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Предвид съображенията на СЕС изложени в решението, в процесния случай следва да се приеме, че административният орган следва да прецени дали е налице необходимост от продължаване съхраняването на личните данни на К. Д. Ц. и дали това съхраняване все още е необходимо за целите, за които личните данни са били обработвани, вкл. във връзка със защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. В обжалваната заповед № №3286з - 3086/28.08.2023г. на директора на Главна дирекция "Национална полиция"МВР липсват каквито и да е съображения в тази връзка.

Както съда, така и административният орган следва да зачете постановеното от СЕС решение. Необходимо е административният орган да направи преценка дали реабилитацията на К. Д. Ц. и съответно липсата на данни той да е извършил ново

престъпление от общ характер, в периода след изтърпяване на наказанието, представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред.

По изложените съображения обжалваната заповед следва да бъде отменена, а преписката върната на директора на Главна дирекция "Национална полиция"МВР за ново произнасяне по подадените от Ц. заявления вх.рег. № 338200-4096 от 24.02.2023г.и вх. рег.№ 3382205-1/27.02.2023г. по регистъра на 07 РУ –СДВР, в частта с която се иска снемане на полицейска регистрация № 13107 от 27.03.2003г. на ОДМВР Г..

Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените съдебни разноски, в доказан общ размер на 610,00 лева, в т.ч. 10,00 лева - заплатена държавна такса и 600,00 лева – заплатено адвокатско възнаграждение по приложения договор за правна защита и съдействие от 11.10.2023 г.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 3 АПК, на ответника не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенция за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Д. Ц., от [населено място],ЕГН [ЕГН] заповед № 3286з - 3086/28.08.2023г. на директора на Главна дирекция "Национална полиция"МВР, с която е отказано снемане на полицейска регистрация №13107/27.03.2003г., извършена в ОДМВР Г. на К. Д. Ц..

ИЗПРАЩА делото като преписка на директора на Главна дирекция "Национална полиция"МВР за ново произнасяне по заявления с вх.рег. № 338200-4096 от 24.02.2023г.и вх. рег.№ 3382205-1/27.02.2023г. по регистъра на 07 РУ –СДВР в частта, с която се иска снемане на полицейска регистрация № 13107 от 27.03.2003г. на ОДМВР Г. съобразно указанията дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Национална полиция“ –МВР, да заплати на К. Д. Ц., от [населено място], [жк], [жилищен адрес] ЕГН [ЕГН], разноски по делото, в размер на 610 (шестстотин и десет) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.